

ΕΚΔΗΛΩΣΗ: Η ΘΕΣΗ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΙΣ ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ

ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟΥ

«Όταν πολεμάμε σήμερα, είναι για να εξασφαλίσουμε στους μεγάλους βιομηχάνους μας ένα κέρδος 30%, για να επιβεβαιώσουν οι οικονομικοί βαρόνοι την κυριαρχία τους στο Χρηματιστήριο και να εφοδιάσουμε τους μετόχους των ορυχείων και των σιδηροδρόμων με εισοδήματα δεκάδων εκατομμυρίων δολαρίων... Το άνοιγμα νέων αγορών, η επιβολή του ίδιου του εμπορεύματος κάποιων, είτε καλού είτε κακού, είναι η βάση όλης της σημερινής πολιτικής...». «Η αιτία για τον σύγχρονο πόλεμο είναι πάντα μία και η ίδια», «είναι ο ανταγωνισμός για τις αγορές και το δικαίωμα εκμετάλλευσης των υποανάπτυκτων βιομηχανικά εθνών... Στην πραγματικότητα, όλοι οι πόλεμοι στην Ευρώπη τα τελευταία 150 χρόνια ήταν πόλεμοι που διεξήχθησαν για εμπορικά πλεονεκτήματα και δικαιώματα εκμετάλλευσης».

Τάδε έφη ο Πιοτρ Κροπότκιν σε δύο άρθρα του αφενός το ιδιαίτερος μακρινό 1885 και έπειτα ξανά το 1913, πριν και ο ίδιος δυστυχώς καταληφθεί από την ίδια ασθένεια που κατέλαβε σχεδόν εξολοκλήρου τα σοσιαλιστικά κινήματα της Ευρώπης τα χρόνια του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου: τον σοβινισμό. Το κόμματα της Σοσιαλιστικής Β΄ Διεθνούς μετρούσαν τις παραμονές εκείνου του πολέμου περίπου 3,5 εκ. μέλη ενώ 7,5 εκ. εργάτες ήταν οργανωμένοι στα αριστερά συνδικάτα. Κι όμως, όχι μόνο δεν έγινε λόγος για αποτροπή του πολέμου αντιθέτως όλα τα κόμματα ψήφισαν τις πολεμικές πιστώσεις και εντάχθηκαν στις πολεμικές κυβερνήσεις. Πράγματα λίγο πολύ γνωστά. Οι δικαιολογίες για αυτήν την αδιανόητη προδοσία των εργαζομένων, 10 εκ. εκ των οποίων έπεσαν νεκροί στα πεδία των ένδοξων μαχών του Πρώτου Παγκοσμίου, έχουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Όσοι υποστήριξαν τη Συμμαχία έκαναν λόγο για τον πρώσικο-κνουτογερμανικό μιλιταρισμό, ενώ όσοι υποστήριξαν τις Κεντρικές Δυνάμεις μιλούσαν για το χρέος υπεράσπισης της πατρίδας... Τούτος ο τωρινός πόλεμος στην Ουκρανία, πέρα από τις πελώριες διαφορές που φέρει σε σχέση με εκείνον τον παγκόσμιο, έχει και κάποιες ομοιότητες οι οποίες σχετίζονται περισσότερο με την τρομερή σύγχυση ιδεών που κυριαρχεί σε μεγάλα τμήματα της εγχώριας αριστερής και επαναστατικής πτέρυγας.

Παρακολουθούμε με τρομερή εντύπωση να πετούν στον κάλαθο των αχρήστων ξανά και ξανά όσα χρήσιμα συμπεράσματα παράχθηκαν για τα επαναστατικά κινήματα από τη στάση των αγωνιστών τους κατά τη διάρκεια των διακρατικών πολέμων και να επαναλαμβάνονται από διάφορες προσεγγίσεις τα ίδια φριχτά λάθη που οδήγησαν στη διάλυση των αντιπολεμικών κινήματων και την υπαγωγή ολόκληρων πληθυσμών στον απόλυτο έλεγχο των κρατών και των στρατοκρατών.

Στη μία πλευρά, αυτή που συγκεντρώνει και το μεγαλύτερο ενδιαφέρον έχουμε την άμεση ή έμμεση υποστήριξη της Ρωσικής πλευράς στη σύγκρουση από κομμάτια της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς. Πρόσφατα κάποιο από τα μορφώματα διοργάνωσε εκδήλωση με κεντρικό ομιλητή τον δημοσιογράφο Θ. Αυγερινό, ο οποίος αποτελεί ασφαλώς απροκάλυπτα τη φωνή του Υπουργείου

Εξωτερικών της Ρωσίας ενώ άλλοι αυτοπροσδιοριζόμενοι αριστεροί λειτουργούν μια άτυπη πρεσβεία των Δημοκρατιών του Ντονμπάς στα Εξάρχεια. Ο «πρέσβης» δήλωσε πρόσφατα ότι το Ντονμπάς είναι η σύγχρονη Ισπανία, για να αναφέρουμε μόνο δύο παραδείγματα των απροκάλυπτων υποστηρικτών της Ρωσίας. Ωστόσο υπάρχουν και οι έμμεσοι υποστηρικτές οι οποίοι προσπαθούν με νύχια και με δόντια να εξαιρέσουν τη Ρωσία από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις που αποτελούν μέρος του προβλήματος, του παγκόσμιου πολέμου που κυοφορούν οι ενδοκαπιταλιστικοί ανταγωνισμοί. Πως συμβαίνει αυτό; Με την αλλοίωση της σημασίας του παλιού ορθότατου αντιπολεμικού συνθήματος που έλεγε ο εχθρός μας βρίσκεται εδώ μέσα στην ίδια μας τη χώρα. Όταν ειπώθηκε το σύνθημα αυτό από τα χείλη του Κ. Λήμπνεχτ εν μέσω του παγκοσμίου πολέμου στη Γερμανία και έκτοτε, σήμαινε ότι οι προλετάριοι δεν πρέπει ποτέ να πολεμήσουν για τα συμφέροντα των αφεντικών. Κι αν ο ανδρικός εργατικός πληθυσμός εκβιάζεται, ώστε να καταταγεί και να σκοτωθεί στα πεδία των διακρατικών ανταγωνισμών, το καθήκον των επαναστατών παραμένει η κατάδειξη της φρικιαστικής συμφοράς του πολέμου που διοργανώνουν τα παγκόσμια αφεντικά. Σήμερα το σύνθημα αυτό χρησιμοποιείται ώστε το αντιπολεμικό κίνημα στην Ελλάδα να συμπτυχθεί αποκλειστικά σε συμβολικές κινητοποιήσεις ενάντια στο ΝΑΤΟ και τις ΗΠΑ, επιχειρώντας να ανασυστήσει μια απολύτως παρωχημένη και οικτρά αποτυχημένη γραμμή εθνικής ανεξαρτησίας, ενώ παραγνωρίζει στην ανάλυση του και τις παγκόσμιες ανακατατάξεις καθώς επίσης «αγνοεί» την επικαιρότητα της Ρωσικής εισβολής στην Ουκρανία.

Υπάρχει κάποιο λογικό υπόστρωμα σε αυτήν τη θέση; Αν εξαιρέσουμε τη γενική αφέλεια κάποιων που ελπίζουν στην αποναζιστικοποίηση του Βλ. Πούτιν και την εμμονή κάποιων άλλων θλιβερών που δεν έχουν ξεπεράσει την πτώση της ΕΣΣΔ και ονειρεύονται κάποιον νικητή κόκκινο στρατό, τα ορθολογικά ερείσματα των πιο ραφιναρισμένων τέτοιων προσεγγίσεων βασιζονται στον διαχρονικά αντιαμερικανικό χαρακτήρα του ηγεμονεύομενου από την Αριστερά αντιπολεμικού κινήματος στην Ελλάδα. Δικαίως η αίσθηση των προοδευτικών ανθρώπων του λαού μας ταυτιζόταν με το αντιαμερικανικό πνεύμα: η Χούντα του 1967-1974 και οι βασανισμένοι της, το πραξικόπημα κατά του Μακάριου στην Κύπρο, η τούρκικη εισβολή και η κατοχή του βορείου τμήματος του νησιού, η σταθερή επιτήρηση της χώρας από την πρεσβεία και τη CIA, όξυναν την πάλη του λαού ενάντια στον αμερικανικό παράγοντα. Η Ελλάδα ξέρει πολύ καλά τι σημαίνει η συμπόρευση νεοφιλελευθερισμού τύπου CIA και ακροδεξιάς. Οι εξελίξεις στο διεθνές σκηνικό έδειχναν να υποστηρίζουν αυτόν τον προσανατολισμό. Την κατάρρευση της ΕΣΣΔ ακολούθησε η μονοκρατορία των ΗΠΑ για περίπου 15 χρόνια: πόλεμος του Κόλπου, βομβαρδισμός και διαμελισμός της Γιουγκοσλαβίας, πόλεμος κατά της τρομοκρατίας, Αφγανιστάν, Ιράκ, για να αναφέρουμε μόνο τις πιο γνωστές επεμβάσεις. Τρομερά εγκλήματα κατά των λαών που δεν θα ξεχάσουμε ποτέ και που θα συνεχίσουμε να αντιπαλεύουμε με συνέπεια, ενάντια στην στρατιωτική εμπλοκή της χώρας με τη «Συμμαχία» (ΝΑΤΟ).

Από την άλλη αυτά ακριβώς δείχνει να ξεχνά και μια άλλη μειοψηφική πλευρά που συστρατεύεται αναφανδόν με την Ουκρανία σε αυτόν τον ενδοκυριαρχικό πόλεμο. Είναι προφανές ότι αυτή τη στιγμή όπως έχουν διαμορφωθεί οι συσχετισμοί, η Ουκρανία μπορεί να έχει την γενική υποστήριξη του δυτικού μπλοκ ωστόσο στο πεδίο των συγκρούσεων παραμένει ο αδύναμος παίκτης που δέχεται μια μαζική πολεμική εισβολή από τον ισχυρό γείτονά της, ο οποίος επιθυμεί να ορίσει την τύχη της χώρας σύμφωνα με τα συμφέροντα της δικής του αστικής τάξης. Αυτή η πραγματικότητα διαμορφώνει μια λογική εξήγηση της υποστήριξης στην «Ουκρανική αντίσταση». Ωστόσο και αυτή η ανάγνωση αποτελεί μια λανθασμένη προσέγγιση. Η Ουκρανία δεν αποτελεί τη Ροτζάβα της Ευρώπης, αντιθέτως μάλλον, η διεθνής της ακροδεξιάς έχει βρει έναν τόπο εξάσκησης των δυνατοτήτων της επί του πεδίου. Επιπλέον η αναφανδόν υποστήριξη ενός κράτους δικαιώνει έμμεσα και την υποστήριξη που επιθυμούν να δώσουν οι συμμαχικές χώρες ακόμα και σε πολεμικό υλικό, διαμορφώνοντας συνθήκες κλιμάκωσης της σύρραξης. Τέλος δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ο αντιδραστικός πόλεμος, αν και αποτελεί μια μεγάλη τραγωδία για τους λαούς δεν αποτελεί απαραίτητα καθόλου τραγωδία για τα κράτη και τις αστικές τους τάξεις. Η ουκρανική αστική τάξη στην απόπειρα ανεξαρτητοποίησης και αποδέσμευσης της χώρας από τη Ρωσική επιρροή και τον στρατηγικό προσανατολισμό της στη Δύση έχει συνυπολογίσει ή θα έπρεπε να συνυπολογίσει μια Ρωσική αντίδραση που μπορούσε να προκαλέσει πολεμική εμπλοκή μεγάλης κλίμακας. Άλλωστε δεν μπορεί να υπάρξει πραγματικό ατσάλωμα των νέων εθνικισμών παρά μόνο στο κολασμένο χυτήριο του πολέμου.

Και είναι ακριβώς αυτοί οι εθνικισμοί που πριμοδοτήθηκαν και από τις δύο πλευρές ώστε να διαμορφωθεί το απαραίτητο εύφλεκτο υλικό που θα πυροδοτούσε μια σύγκρουση. Από το 1991 και την κατάρρευση της ΕΣΣΔ οι εθνικισμοί αναδύθηκαν δυναμικά ξανά στο προσκήνιο, όχι γιατί τάχα αποτελούν μια φυσική τάξη αλλά γιατί στο μετασοβιετικό σκηνικό η αναφορά στην εθνική ανεξαρτησία διαμόρφωνε ταυτόχρονα τεράστιες ευκαιρίες στους τοπικούς ολιγάρχες (όλοι πρώην μέλη της KGB και των κατά τόπους ΚΚ) ώστε να καρπωθούν πελώριες περιουσίες μέσα σε μια ώρα. Η εθνική ταυτότητα των Ουκρανών μέσα σε αυτό το πλαίσιο λαμβάνει τον κοσμικό της ρόλο και έκτοτε ταλαντεύεται ανάμεσα στην πρόσδεσή της στη ρωσική οικονομική, πολιτική και πολιτισμική επιρροή και στην αντίθεση ως προς αυτήν. Ο προσανατολισμός στη Δύση βρίσκεται μπότες στο έδαφος στους αιώνια πρόθυμους ακροδεξιούς, παντού οι ίδιοι: στην Ουκρανία, στη Ρωσία, στη Σερβία, το Κόσσοβο, την Αλβανία και την Ελλάδα, οδηγώντας όποτε υπερτερούν τους λαούς τους στις μεγαλύτερες τραγωδίες της ιστορίας τους. Ωστόσο, η λογική ύπαρξη ακροδεξιών σε όλες τις χώρες, πολύ περισσότερο μάλιστα στις εμπόλεμες, δεν πρέπει να μας ξεγελά. Είναι οι τακτικοί στρατοί των κρατών που διεξάγουν τον πόλεμο με πολύ συγκεκριμένες φιλοδοξίες και υπηρετώντας πολύ συγκεκριμένα συμφέροντα: ο πόλεμος στην Ουκρανία δεν είναι ένας δικός μας πόλεμος. Αυτή η παραδοχή ωστόσο δεν σημαίνει καθόλου ότι είτε δεν μας αφορά –κάθε άλλο– ή ότι δεν πρέπει να κάνουμε το πάν για να τον σταματήσουμε όσο το δυνατόν

γρηγορότερα. Ειδάλλως, θα βρεθούμε –και ήδη βαδίζουμε προς τα εκεί- με τις ολέθριες συνέπειές του.

Στην καλύτερη (ας την ονομάσουμε έτσι) περίπτωση οι εργαζόμενοι, οι φτωχοί και εν γένει τα πληβειακά στρώματα ακόμη και της ανεπτυγμένης και άκαπνης Δύσης θα αντιμετωπίσουν αρχικά την ακρίβεια των προϊόντων που ήδη έχει αρχίσει να διαφαίνεται στον ορίζοντα, ενώ μπορούν να ακολουθήσουν η πείνα και η συντριπτική επιπλέον επιβάρυνση του κόστους ζωής για εκατομμύρια ανθρώπους. Στο δε χειρότερο ενδεχόμενο, οι αστικές τάξεις της Δύσης μαζί και τα ιδιαιτέρως πρόθυμα καθάρματα της παρούσης ελληνικής κυβέρνησης μπορούν να εμπλέξουν τις χώρες της Ε.Ε. και του NATO σε μια παγκόσμια σύρραξη με ανυπολόγιστες συνέπειες.

Πού οφείλεται κατά τη γνώμη μας η αμηχανία του επαναστατικού κινήματος και σε ποια κατεύθυνση πρέπει να κοιτάξουν οι λαοί; Αυτά τα δύο ερωτήματα αποτελούν και την βασικότερη ουσία της τοποθέτησης μας για τη θέση των αναρχικών έναντι των πολεμικών συρράξεων σήμερα. Για να αποπειραθούμε μια απάντηση σε αυτά τα κρίσιμα ερωτήματα ίσως είναι χρήσιμο να επιχειρήσουμε να απαντήσουμε στο γιατί διεξάγεται αυτός ο πόλεμος σήμερα. Ας γυρίσουμε και πάλι για λίγο πίσω στον Α΄ Παγκόσμιο. Αποτελεί μια λογική παραδοχή που όψεις της διδάσκονται πλέον ακόμη και στα σχολικά εγχειρίδια ότι ο πόλεμος εκείνος ξέσπασε όταν τα κράτη και οι πρώην αυτοκρατορίες της Κεντρικής Ευρώπης (και ειδικότερα η Γερμανία του Βίσμαρκ) κάλυψαν σε πολύ μεγάλο βαθμό την μέχρι πρότινος τεράστια διαφορά λόγω καθυστέρησης που είχαν σε σχέση με τον εκβιομηχανισμό της Αγγλίας και της Γαλλίας. Επιδίωκαν τότε η νέα θέση τους στην παγκόσμια παραγωγή και πολιτική να μετατραπεί σε απτό κέρδος, να γίνει μια αναδιανομή του παγκόσμιου πλούτου με βάση τα νέα δεδομένα. Αυτή η αναδιανομή φάνηκε πιο καθαρά στο ζήτημα του διαγκωνισμού για τις αποικίες. Ο πόλεμος υπήρξε μονόδρομος καθώς ασφαλώς καμία από τις Μεγάλες Δυνάμεις δεν θα εγκατέλειπε τα προηγούμενα κεκτημένα. Ας έρθουμε ξανά στο σήμερα και την Ουκρανία. Κατά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης η Ρωσία έχασε τεράστιο έδαφος τόσο κυριολεκτικά -αφού η Συνομοσπονδία Κρατών διαμελίστηκε- όσο και μεταφορικά σε σχέση με την κρατική ισχύ η οποία βαστούσε με αστάλινο χέρι τους ενεργειακούς πόρους στα χέρια της κομματικής ελίτ. Αυτό που άλλαξε στον κόσμο το 1991 δεν ήταν ότι κατέρρευσε κάποιος παραδεισένιος σοσιαλισμός -η ανάλυση άλλωστε για το κρατικοκαπιταλιστικό οικονομικό σύστημα της ΕΣΣΔ είναι από δεκαετίες καλά προσδιορισμένη- αλλά ότι οι περικόλειστες αγορές των χωρών του Ανατολικού μπλόκ άνοιξαν για επενδύσεις και οικονομική αλληλεπίδραση με τα τραστ του Δυτικού καπιταλισμού. Αυτό σημαίνει παγκόσμια καπιταλιστική ενοποίηση, καθώς τα αφεντικά της Κίνας είχαν επιλέξει ήδη εθελοντικά παρόμοιες συνεργασίες αποφεύγοντας τις πολιτικές ανατροπές. Τα πρώτα χρόνια της ανάνηψης της Ρωσίας τα Δυτικά κεφάλαια πίστεψαν ότι όντως στη χώρα του Γέλτσιν θα μπορούσαν να βρουν νέους κερδοφόρους ορίζοντες. Ωστόσο η ανασυγκρότηση και η ενοποίηση της αστικής τάξης της Ρωσίας υπό μια δική της εθνική πολιτική ηγεσία όρισε ένα πιο προστατευτικό πλαίσιο λειτουργίας του καπιταλισμού στη χώρα και στη ζώνη επιρροής της. Σήμερα λοιπόν νοιώθοντας η Ρωσική αστική

τάξη και το ρωσικό κράτος ότι έχει καλύψει μεγάλο μέρος από το κενό που δημιουργήθηκε την δεκαετία του 1990 διεκδικεί πιο δυναμικά την υπεράσπιση της σφαίρας επιρροής του. Έτσι μετά και τις επιτυχημένες κινήσεις σε Τσετσενία, Γεωργία, Συρία και Κριμαία και την αναβάθμιση των διεθνών σχέσεων με την Κίνα, το ρωσικό μπλοκ απαντάει με πόλεμο στις απόπειρες περαιτέρω περικύκλωσής του από το NATO και απομόνωσης του από τους ευρωπαϊκούς ενεργειακούς δρόμους. Αυτό είναι το ένα σημείο. Το δεύτερο έχει να κάνει με τη γνωστή κουβέντα για το γιατί άραγε μετά το 1991 και την κατάρρευση της ΕΣΣΔ δεν υπήρξε μια προσέγγιση από τους Δυτικούς ώστε η Ρωσία να ενταχθεί στο Δυτικό στρατόπεδο ομαλά, ή αν είναι δυνατόν ακόμα και στο NATO. Κάτι τέτοιο ήταν ασφαλώς αδύνατο διότι η πολιτική σταθερότητα στη Ρωσία, μια χώρα-ήπειρο που εκμεταλλεύεται τεράστια διαθέσιμα πολύτιμων ενεργειακών πόρων, και η περαιτέρω σύσφιξη των οικονομικών δεσμών της με την Ευρώπη θα οδηγούσε στη γιγάντωση των δυνατοτήτων ηγεμονίας της Ρωσίας εις βάρος ασφαλώς των ΗΠΑ. Αντίθετα με ότι λέγεται σήμερα περί άυλης εργασίας και άλλων τινών, οι 170.000 υπάλληλοι της Χαλυβουργικής Εταιρείας στο Νορίλσκ του Αρκτικού Κύκλου της Σιβηρίας που δουλεύουν επί 12ωρα εντός των μεταλλωρυχείων σε βάθος έως και 2χλμ. -για να δώσουμε ένα παράδειγμα μόνο- γνωρίζουν πολύ καλά ότι οι ενεργειακοί πόροι δεν είναι ούτε ανεξάντλητοι ούτε γίνονται πραγματικό καύσιμο με αέρα κοπανιστό. Με απλά λόγια, αυτό που κάνει τον κακό, κακό δεν είναι η αμερικανικότητά του, ούτε αυτό που κάνει τον καλό, καλό είναι η άδοξη και ανόθευτη ρωσική ψυχή του. Κακό σε κάνει η δυνατότητα να προσπορίζεσαι όλο και περισσότερα οφέλη, κέρδη και προνόμια, όταν κανείς δεν μπορεί να σε σταματήσει. Αυτό κάνουν και οι ΗΠΑ και οι Ευρωπαίοι και οι Ρώσοι και οι Κινέζοι εκεί που μπορούν εναντίον των εργαζόμενων τους. Οι παγκόσμιοι ολιγάρχες είναι ίδιοι παντού. Καθυποτάσσουν, εκμεταλλεύονται και ξεζουμίζουν τους εργαζόμενους σε όλα τα μήκη και πλάτη της γης. Καταπιέζουν και κακοποιούν τους πλέον αδύναμους και συσσωρεύουν αμύθητα πλούτη. Γι' αυτόν τον λόγο εμείς οι εργαζόμενοι, οι φτωχοί, οι φοιτητές, οι μαθητές, και οι άνεργοι δεν μπορούμε να βασιστούμε σε κανέναν. Δεν μπορούμε να επιλέγουμε αυτό που σήμερα φαίνεται τάχα «το λιγότερο κακό». Και δεν μπορούμε διότι κανείς από τους δυνάστες δεν θα διστάσει να εκμεταλλευτεί αυτήν την ανόητη επιλογή για να μας μετατρέψει σε κρέας για τα κανόνια που προασπίζονται τα δικά του συμφέροντα.

Τούτων λεχθέντων, ας επανέλθουμε στα βασικά μας ζητήματα. Η αμηχανία που οδηγεί σε μια ατέλειωτη σειρά στρεβλώσεων, κατά την άποψή μας προέρχεται από την αδυναμία ενός μεγάλου κομματιού των επονομαζόμενων ριζοσπαστικών δυνάμεων να διαυγάσουν και να αναλύσουν σε βάθος τον σύγχρονο κόσμο, ο οποίος ταυτίζεται με ότι αποκαλούμε σύγχρονο ολοκληρωτισμό. Οι πιο ανεπτυγμένες αναγνώσεις από κάποιες θεωρίες κατόρθωσαν να φτάσουν μέχρι τις αναφορές για τον νέο «πολυπολικό» κόσμο που αναδύεται ή έχει ήδη διαμορφωθεί. Όμως η ουσία δεν βρίσκεται στους πόλους, οι οποίοι αντλούν την αναφορά τους από το προηγούμενο παγκόσμιο status του Ψυχρού Πολέμου. Σήμερα, από άκρη σε άκρη του πλανήτη ο καπιταλισμός είναι η ακατάβλητη δύναμη που σαρώνει τον πιο μύχιο πυρήνα της ανθρώπινης ύπαρξης. Το ότι

αποστρεφόμεστε μετά βδελυγμίας την αφήγηση περί τέλος της Ιστορίας, η δέσμευση μας για μια ασταμάτητη πάλη ενάντια στο παγκόσμιο καπιταλιστικό εξουσιαστικό σύστημα κοινωνικής οργάνωσης, δεν σημαίνει ότι μπορούμε να αρνηθούμε πως ο αναφερόμενος ως ανατολίτικος αυταρχισμός της Ρωσίας, τα πολεμοκάπηλα γεράκια των ΗΠΑ, οι νεοφιλελεύθεροι χαρτογιακάδες της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή οι γραφειοκράτες του Κομμουνιστικού Κόμματος της Κίνας δεν είναι φτιαγμένοι όλοι από την ίδια μήτρα: αυτήν της εξουσίας, της πολιτικής καταπίεσης και της ταξικής εκμετάλλευσης. Είναι η παγκόσμια κυριαρχία απέναντι στην οποία ήρθαν αντιμέτωπα τα κινήματα τη δεκαετία 1993-2003. Είναι οι G7 ή 8, είναι οι δυνάστες δισεκατομμυρίων ανθρώπων σε όλη τη γη. Και δεν έχουμε τίποτε να περιμένουμε από αυτούς παρά μόνο πόλεμο. Γιατί ασφαλώς πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι αντιπολεμικό κίνημα δεν σημαίνει την εναντίωση μας στις αντιστάσεις και τις ένοπλες συγκρούσεις. Ασφαλώς και ενόσω αντιπαλεύουμε τους πολέμους των αφεντικών ταυτόχρονα υποστηρίζουμε τους Ζαπατίστας, τη Ροτζάβα και όλους τους ανθρώπους στον κόσμο που διεξάγουν τον μεγάλο και ιερό πόλεμο ενάντια στα αφεντικά και τους δυνάστες τους. Και αυτή θα πρέπει να είναι η σύγχρονη αναρχική θέση ενιαία και αδιαίρετη σε όλο το φάσμα του πλανήτη σε Ανατολή και Δύση, γιατί ειδάλλως δεν υπάρχει τρόπος να συγκροτηθεί ένα ρωμαλέο και διεθνές αντιπολεμικό κίνημα όταν για παράδειγμα οι σύντροφοι των Ανατολικών χωρών που εμπίπτουν στη Ρωσική σφαίρα επιρροής, τρέφουν ένα άσβεστο μίσος για τον Ρώσο επικυρίαρχο, το οποίο τους κάνει να ξεχνούν τα διεθνιστικά τους καθήκοντα ενάντια στους επικυρίαρχους της Δύσης, ενώ από την άλλη πλευρά κάποιοι σύντροφοι στην Ελλάδα δεν τολμούν ούτε καν να περάσουν έξω από τη Ρωσική Πρεσβεία για να μη χαλάσουν το «αντιμπεριαλιστικό προφίλ τους», αγνοώντας τους νεκρούς και τους φυλακισμένους στις φυλακές της Ρωσίας, της Λευκορωσίας κ.λπ. Μη καταφέρνοντας να πουν μια λέξη για την καταστολή των εργατικών διεκδικήσεων στο Καζακστάν. Ταυτόχρονα, από αυτήν την σύγχυση αντικειμενικά κερδισμένος βγαίνει ο ψευδεπίγραφος φιλελευθερισμός που στις χώρες της Δύσης σηκώνει υποκριτικά τη σημαία της Ουκρανίας επιχειρώντας να καπηλευτεί την ανθρωπιά και να την κάνει νέο καύσιμο για τα φιλοπόλεμα σχέδιά του.

Βλέπουμε λοιπόν ποια είναι η πραγματική ουσία του συνθήματος «ο πόλεμος βρίσκεται στη χώρα μας». Σημαίνει ότι ο εχθρός σε Ελλάδα, Ρωσία, Ουκρανία και παντού στον κόσμο βρίσκεται στις τράπεζες και τα υπουργεία. Ο εχθρός μας σήμερα, δηλαδή ο παγκοσμιοποιημένος αχαλίνωτος καπιταλισμός, βρίσκεται παντού, ενοποιώντας τα πεδία της εκμετάλλευσης με την αποικιοποίηση του χώρου από τις σχέσεις καταπίεσης που διαμορφώνει. Αυτό που αλλάζει είναι ο οριενταλισμός των πολιτικών διαχειριστών σε συνάρτηση με την ειδική ιστορική εξέλιξη του κάθε λαού καθώς και της φύσης και των αποτελεσμάτων της ταξικής πάλης που διεξήγαγε μέσα στο χρόνο. Αυτό όμως που μπορεί να οδηγήσει τους λαούς ξανά στο παγκόσμιο σφαγείο είναι να πάρουν θέση στο πλάι των καταπιεστών τους υπερασπιζόμενοι κάποια πλευρά στις ενδοκυριαρχικές συγκρούσεις για τη διανομή των ενεργειακών πόρων, τη διαχείριση και τη σφαίρα αγοράς και πωλήσεων τους. Εδώ οφείλουμε να σημειώσουμε και το εξής: δεν έχει νόημα να συζητάμε περί ιμπεριαλισμών και άλλων τινών, αν δεν μιλάμε για τον ρόλο των κρατών ως τέτοιων. Ασφαλώς μπορεί σε κάποια σύρραξη να

υπάρχει ισχυρός και ανίσχυρος, ωστόσο η μόνη προοπτική που έχει κάθε κράτος οσοδήποτε μικρό και ανίσχυρο κι αν είναι σχετίζεται με την δέσμευση μεγαλύτερων πόρων και τον έλεγχο μεγαλύτερων πληθυσμών, γιατί αυτά είναι που παράγουν κέρδη για τα αφεντικά. Και πουθενά και ποτέ στον κόσμο δεν έχει εφευρεθεί ένα κράτος που δεν έχει τα αφεντικά του. Και δεν μπορεί να υπάρξει αφεντικό χωρίς να κερδίζει από τον κόπο των υποτακτικών του. Οι διάφορες ιμπεριαλιστικές συσσωματώσεις άλλωστε, ειδικότερα την περίοδο του πολέμου δια αντιπροσώπων, δίνουν τη δυνατότητα σε μικρές κρατικές οντότητες να παίζουν μεγάλο ρόλο στην παγκόσμια σκακιέρα.

Έχοντας όλα αυτά τα δεδομένα στο νου μας, οφείλουμε να διαμορφώσουμε τις αντιλήψεις, τη στρατηγική και την τακτική μας για τη συγκρότηση ενός μαζικού αντιπολεμικού κινήματος σύγχρονου, δυναμικού και πειστικού. Απευθυνόμαστε ξανά στην προοδευτική κοινωνική βάση και λέμε ότι αν ακόμη χαίρεστε για το παραμικρό πάθημα των Αμερικανών και των φίλων τους οπουδήποτε στον πλανήτη, γιατί καταλαβαίνετε τον βρώμικο ρόλο τους στην παγκόσμια σκηνή, το να ελπίζετε ότι η βία των όπλων της Ρωσίας της Κίνας, των Ταλιμπάν ή οποιουδήποτε άλλου θα φέρει καλύτερες μέρες ή τουλάχιστον κάποιο είδος τιμωρίας των πλανηταρχών, πλανάστε οικτρά. Κανέναν απολύτως δεν υπολογίζουν τα αφεντικά του κόσμου κι όποιος διαλέγει πλευρά ταυτίζει τα συμφέροντά του με τους ισχυρούς· δηλαδή πυροβολεί τα πόδια του.

Όπως αποδεικνύεται και στην Ουκρανία, η ειρήνη δεν βρίσκεται στους εθελόδουλους εναγκαλισμούς με τον έναν ή τον άλλο ιμπεριαλιστικό πόλο, ούτε στην προτεκταριοποίηση. Δεν βρίσκεται στον εθνικισμό, στους στρατιωτικούς εξοπλισμούς, στα τάγματα και τις ταξιαρχίες των τεθωρακισμένων. Η ειρήνη βρίσκεται στον κοινό διεθνιστικό αγώνα ενάντια στους εξουσιαστές, τα αφεντικά ανατολής και δύσης. Βρίσκεται στη συναδέλφωση των λαών που δεν έχουν τίποτε να χωρίσουν. Σήμερα, που τα οπλικά συστήματα των κυρίαρχων μπορούν να επιφέρουν τεράστιες απώλειες στους από τα κάτω, περισσότερο από ποτέ είναι επίκαιρη ξανά η παλιά περίφημη κραυγή του διεθνισμού: **ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!**

Οι αναρχικοί στη μεγάλη ιστορία τους δεν έπαψαν ποτέ να αγωνίζονται απέναντι στους εξουσιαστές όποια προβιά κι αν αυτοί φορούσαν για να ικανοποιήσουν τα ιδιαίτερα συμφέροντά τους: τα συμφέροντα των αφεντικών. Είτε αγγλικός ιμπεριαλισμός, είτε αμερικάνικος «αντιτρομοκρατικός πόλεμος» είτε σοβιετική «σοσιαλιστική και αντιιμπεριαλιστική» επέμβαση, οι αναρχικοί χτυπούσαν τον συναγερμό ενάντια στον πόλεμο και τον μιλιταρισμό, προσπαθώντας να καλύψουν τις σειρήνες των επικείμενων βομβαρδισμών, της επικείμενης βαρβαρότητας. Αυτό θα πράξουμε και σήμερα! Γιατί ή θα σταματήσουμε τον πόλεμο ή θα πρέπει να υποστούμε τις φοβερές συνέπειές του. Συνέπειες που θα έχουν άμεσο αντίκτυπο στις ζωές των φτωχών και των αδύναμων, είτε αυτές αφορούν το κόστος ζωής είτε την ίδια τη ζωή, η αξία της οποίας αρχίζει να ευτελίζεται και στο ευρωπαϊκό έδαφος, όσο την έχουν ευτελίσει τα πλανητικά αφεντικά στην καπιταλιστική περιφέρεια και στα κορμιά των προσφύγων και των μεταναστών που ξεριζώνονται. Είναι καθήκον των επαναστατών να φτιάξουν ένα ισχυρό και πραγματικά ακηδεμόνευτο αντιπολεμικό κίνημα που θα παλεύει για το δίκιο των από τα κάτω εν αντιθέσει με τα υποκριτικά καλέσματα των φιλελεύθερων που προσπαθούν να καπηλευτούν την ανθρωπιά για να την κάνουν καύσιμα για τα πολεμικά τους σχέδια. Καμία εμπιστοσύνη σε οποιονδήποτε δεν κρατά ψηλά τη σημαία του προλεταριακού διεθνισμού – και μόνον αυτή!

Ένα σύγχρονο αντιπολεμικό κίνημα δεν εμπίπτει σε δεσμεύσεις που διαστρεβλώνουν την πραγματικότητα, δεν υπακούει σε ξοφλημένες εμμονές, δεν γίνεται υποχείριο κανενός. Μάχεται αυτοδύναμα και δυναμικά ενάντια στα αφεντικά τοπικά-πλανητικά. Γι' αυτό:

- Καταδικάζουμε την Ρώσικη Ιμπεριαλιστική Εισβολή στην Ουκρανία. –
- Ζητάμε άμεση παύση του πυρός και απόσυρση του ρωσικού στρατού από τα ουκρανικά εδάφη.
- Αρνιόμαστε οποιαδήποτε εμπλοκή της Ελλάδας στον πόλεμο, καταδικάζουμε οποιαδήποτε αποστολή στρατιωτικού υλικού.
- Παλεύουμε ενάντια στην στρατικοποίηση, τον μιλιταρισμό και τον εθνικισμό.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στο ΝΑΤΟ, τις βάσεις, την οποιαδήποτε στρατιωτική παρουσία στη χώρα.
- Αρνιόμαστε οποιαδήποτε αύξηση των πολεμικών δαπανών για τον στρατό.
- Υποστηρίζουμε όσους αντιστέκονται στον πόλεμο: τους αντιπολεμικούς διαδηλωτές στη Ρωσία και τους αντικατοχικούς διαδηλωτές στην Ουκρανία.
- Στεκόμαστε αλληλέγγυοι με τους πρόσφυγες του πολέμου από την Ουκρανία, όπως ακριβώς στεκόμαστε αλληλέγγυοι με όλους τους πρόσφυγες και τους μετανάστες.
- Αναλαμβάνουμε πρωτοβουλίες αντιπολεμικής δράσης με κεντρικό σύνθημα ΟΥΤΕ ΜΕ ΤΗ ΡΩΣΙΑ ΟΥΤΕ ΜΕ ΤΟ ΝΑΤΟ
- Εργαζόμαστε για τη σύγκλιση του διεθνούς αναρχικού κινήματος και τη συγκρότηση μιας ενιαίας αντίληψης και θέσης ενάντια στον πόλεμο και τον σύγχρονο ολοκληρωτισμό.
- Αναλαμβάνουμε πρωτοβουλίες δράσης εναντίον της ακρίβειας, των συνεπειών του πολέμου – Συνεχίζουμε και οξύνουμε την ταξική πάλη ενάντια σε κράτος και αφεντικά στους χώρους εργασίας, σε σχολεία, σχολές, γειτονιές και δρόμους.

ΜΕ ΟΠΛΟ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΕΝΟΣ ΕΝΙΑΙΟΥ ΚΑΙ ΙΣΧΥΡΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Μάρτης 2022

Συλλογικότητα για τον Κοινωνικό Αναρχισμό «Μαύρο & Κόκκινο» | Μέλος της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης – Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων